

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *H. S.*
Cím: *Éjjeli séta*

Forrás: *Déli Hírlap*

Bp
(Hely)

1919. VII. 5.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (C)

Osztályozás

Tárgy

394.04

Hely

Idő

1919.

Személy

Közp.

— Éjjeli séta. Bérkocsis sztrájk van, az elmúlt éjszaka gyalog kellett hazamenem az Esterházy-utcából a Stefánia-útra. Rossz érzéseim voltak: lent a klub ruhafűrésben lógó köpenyem már a tavasznak készült, nem egy márciusi éjszakának. Féltem, hogy hideg lesz, meg aztán attól is meg voltam ijedve egy kicsit, hogy gyalog kell majd keresztül menni a gonosz híri Rákóczi-úton és a félelmes Városligetben. A külső zsebembe tettem a boxert és már előre vacogott a fogam, amikor kibujtam a kapun. Az utcán mindjárt boldog meglepetés ért. Meleg volt. Langyos levegő simogatta meg az arcom, májusi hangulat volt ez a szép tiszta ég alatt, amelyen szikráztak a csillagok és világított az éjszaka szelíd lámpása, az ezüst hold. Nagy esőnd és béke volt és én arra gondoltam, hogy milyen édes élni, hogy ebben az időben senkinek sem lehetnek gyilkos indulatai. Eleinte nem találkoztam egy lélekkel sem. A Nemzeti Színházon túl aztán benépesedett a Rákóczi-út. Sötét alakok mozogtak a járdán, a homályból tollas kalapok merültek fel, kifestett női arcok és a lámpások fénye megviselt csukaszürkékre esett. Az jutott eszembe, hogy im, ez az a félelmes csöcselék, amelyikkel minden éjszaka

harcolni kell, amelyik Kaliforniát csinál a régi Kerepesi-útból. Hát megszűröl szörnyű is volt mindegyik árnyék, de közel érve megszelidültek ezek a figurák. Látszott megviselt arcuk, sebforradások, a frontok nyomai, mind szegények voltak és soványak. Persze

nem olyan gondozottak ezek az emberek, mint egy angol főúr, de alig látam egyet is, amelyiknek gonosz lett volna a tekintete. Vagy szomorúak voltak ezek az éjszakai korzók, vagy vidámak a szesztől. Végig az egész úton nem hallottam egy goromba szót, legfeljebb, ha tréfáltak egymással az emberek, persze azon a nyelven, melynek szalonja a Rákóczi-út. Aztán a keleti pályaudvar felé megszűnt ez az élet is, következett a Rottenbiller-utca némán, a fehér holdfényvel előntött házak falain kihunyva minden ablak. Ez következett a liget. Kis szél kerekedett. A márciusi szél, teli a szabadság illatával. A sötétben is érzett, hogy a fák ága teli van kipattanni készülő rügyekkel, hogy a derekukban kering az élet friss zöld nedvessége. Hogy ébredni készül a természet új erővel, holdogan. És megint sehol senki. Már nyugtalanító volt a nagy csendesség, majdnem félel-

mesebb, mintha a bokrokban utonállók tanyáztak volna, meg csirkefogók füttyjeleit hallottam volna, ahogyan elhiresztelték. A Stefánia-ut szép villasorán sem járt senki. Végre valahol egy kerítés villanylámpája alatt egy alak áll. Közel érek hozzá, hát látom, hogy katona, népőr, áll szuronyosan, komolyan és amikor elmegyek mellette, köszön tisztességtudóan: jójszakát kívánok! Aztán megint senki, csak a holdas tavaszi éjjel édessége. Valami névtelen boldogság fog el, aztán előnt a düh: hát miért féltem, kik ijesztettek meg, kik rágalmazták meg Budapestet, ennek a városnak a népét, kik azok a gonoszok, vagy azok a könnyelműek?
H. S.

zinyomda 1915.